

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **KOOPERACE, a. s., IČO 494 45 324**
sídlem Výčapy 189, 674 01
zastoupena advokátkou JUDr. Evou Hrbáčkovou
sídlem Bráfova tř. 50, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 31, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 11. 2019, č. j. MPO 50353/19/61100/01000,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 11. 2019, č. j. MPO 50353/19/61100/01000, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Evy Hrbáčkové, advokátky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr průmyslu a obchodu (dále také jen „ministr“) nevyhověl jejím námitkám proti opatření ze dne 11. 6. 2019, č. j. MPO 45944/19/61100/61150, jímž Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“ či „poskytovatel dotace“) podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), zkrátilo částku dotace požadovanou k proplacení na 1 143 492,75 Kč.
2. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 31. 8. 2015 podala žalobkyně žádost o podporu v rámci Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost 2014-2020. V Projektovém záměru, který je přílohou žádosti o podporu, žalobkyně uvedla, že *„první etapa bude realizována po dobu 12 měsíců, od 1. 9. 2015 do 31. 8. 2016. Jejím cílem je připravit odpovídající prostorové a technické zázemí pro nové pracovníky. Za tímto účelem bude odkoupena nemovitost typu brownfield v širším centru města Třebíč. Jedná se o bývalý zámecký kravín, který bude zrekonstruován na náklady žadatele (...). Do doby přestěhování do nové budovy v Třebíči bude CSS KOOPERACE fungovat v rámci stávajících prostor společnosti ve Výčapech“*. Žalobkyně v příloze k žádosti předložila Smlouvu o smlouvě budoucí kupní k nemovitostem uvedeným v Projektovém záměru.
3. Dne 21. 3. 2016 projektový manažer vyzval depeší žalobkyni k doložení dokumentů k současnému místu realizace, neboť dle sdělení žalobkyně projekt prozatím probíhá v jiném místě, než je uvedeno ve Smlouvě o smlouvě budoucí kupní. Žalobkyně na výzvu předložila výpis z katastru nemovitostí dokládající vlastnický vztah k místu realizace na adrese Výčapy č. p. 189.
4. Dne 2. 1. 2017 žalobkyně obdržela depeši od projektového manažera, ve které byla požádána o kontrolu správnosti údajů v konceptu Rozhodnutí o poskytnutí dotace a poskytnutí souhlasu s jeho obsahem. Na tuto depeši žalobkyně reagovala dne 9. 1. 2017 sdělením, že s ohledem na nedostatečné kapacity stávajícího místa realizace byli nuceni pracovníky dočasně (od 9. 1. 2017) přesunout na adresu M. Horákové 390, 674 01 Třebíč. Cílové místo realizace (brownfield budovy v Třebíči) bude dokončeno zhruba v polovině roku 2018 a poté se všichni zaměstnanci přesunou do již nových prostor dle žádosti. Proto se žalobkyně dotázala, jaké kroky má učinit, aby změna byla akceptována.
5. Projektový manažer žalobkyni téhož dne odpověděl, že v rozhodnutí musí být adresa místa realizace, jehož nájem se nárokuje. Proto doporučil ponechat dosavadní místo realizace a až následně požádat o jeho změnu formou změnového řízení. Dne 2. 1. 2017 žalobkyně vyjádřila s obsahem Rozhodnutí o poskytnutí dotace souhlas a sdělila, že změnu realizace projektu nahlásí změnovým řízením až po podpisu smlouvy, aby si mohla nárokovat dosavadní měsíce.
6. Na základě souhlasu žalobkyně vydal žalovaný dne 20. 1. 2017 rozhodnutí č. j. MPO 3984/17/61200 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“), jímž přiznal žalobkyni dotaci ve výši 50% způsobilých výdajů projektu, nejvýše 9 477 000 Kč. Jako místo realizace bylo uvedeno sídlo žalobkyně na adrese Výčapy 189. Součástí rozhodnutí byly podmínky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

jejichž dodržení bylo předpokladem poskytnutí dotace (dále jen „Podmínky poskytnutí dotace“).

7. Žalobkyně dne 28. 2. 2019 podala žádost o platbu, v níž požádala o proplacení částky 9 477 000,00 Kč. V depeši z téhož dne projektový manažer upozornil žalobkyni, že nepožádala o změnu místa realizace na adresu M. Horákové 390, 674 01 Třebíč. Z toho důvodu jsou veškeré mzdy zahrnuty do období od ledna 2017 do listopadu 2018 nezpůsobilé. Dne 9. 4. 2019 žalobkyně zpětně požádala o změnu místa realizace projektu. Tato žádost byla dne 12. 4. 2019 zamítnuta s odůvodněním, že změna místa realizace po ukončení projektu není možná.
8. Dne 11. 6. 2019 žalovaný oznámil žalobkyni v opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, že celkové způsobilé výdaje uvedené v žádosti o platbu byly zkráceny, neboť projekt byl v období od 9. 1. 2017 do 16. 11. 2018 realizován v jiném místě, než bylo schváleno v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Tím žalobkyně porušila Podmínky poskytnutí dotace, konkrétně Hlavu II. Zvláštní části, čl. II. bod 15, kde je uvedeno, že „příjemce dotace je povinen vykonávat podpořenou aktivitu v právě jednom místě realizace uvedeném v Rozhodnutí“. Z toho důvodu jsou veškeré osobní náklady (mzdy) vyplacené v tomto období považovány za nezpůsobilé a žalobkyni byla vyplacena dotace pouze ve výši 1 143 492,75 Kč.
9. Dne 27. 6. 2019 podala žalobkyně proti opatření námitky, v nichž zejména uvedla, že dané pochybení se stalo pouze v důsledku opomenutí žalobkyně, nikoliv úmyslně. Nadto změna místa realizace proběhla v rámci jednoho okresu, takže příjemce po celou dobu realizace vykonával podpořenou aktivitu právě v jednom místě.
10. Ministr námitkám žalobkyně nevyhověl, neboť ačkoliv žalobkyně dne 9. 1. 2017 oznámila v depeši změnu místa realizace, následně již neiniciovala změnové řízení. Přitom v souladu s Podmínkami poskytnutí dotace je možné vykonávat podpořenou aktivitu pouze v jednom místě realizace uvedeném v rozhodnutí a změna místa realizace je možná pouze v rámci regionu NUTS II. Z toho důvodu není možné akceptovat jiné místo realizace, byť se nachází ve stejném okrese jako původní místo realizace. Žalobkyni nadto nic nebránilo, aby žádost o změnu řádně a včas podala.

II. Obsah žaloby

11. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a vydané v rozporu s institutem správního uvážení, neboť žalovaný rozhodoval formalisticky a nevzal v úvahu materiální stránku pochybení. Žalobkyně již v námitkách uvedla, že jejím záměrem nebylo zamlčovat změnu místa realizace, což vyplývá rovněž z komunikace s projektovou manažerkou prostřednictvím oficiálních depeší. Na radu projektové manažerky nepodala žalobkyně žádost o změnu ihned, ale čekala na vydání rozhodnutí o poskytnutí podpory. V mezidobí však žalobkyně na nutnost podat žádost o změnu zapomněla.
12. Žalobkyně zdůrazňuje, že změna místa realizace projektu proběhla v rámci jednoho okresu a tato změna neměla žádný vliv na hodnocení nebo schválení projektu. Lze proto důvodně předpokládat, že v případě podání žádosti o změnu by jí bylo vyhověno a ke krácení výdajů by nedošlo. Změna místa realizace je v praxi poskytovatelem dotace běžně schvalována a rovněž opomenutí podat žádost o změnu žalobkyni nepřineslo žádnou výhodu nebo prospěch. Žalobkyně po celou dobu vykonává podpořenou aktivitu v právě

jednom místě realizace, toto místo bylo vždy v jednom okrese (Třebíč), a tedy i regionu NUTS II – Jihovýchod.

13. Žalobkyně má za to, že by splnění podmínek mělo být posuzováno zejména ve vztahu k účelu dotace. Dotace byla v řešeném případě poskytována na podporu projektu, jehož účel spočíval v rozšíření nabízených služeb žalobkyní prostřednictvím vzniku Centra vnitropodnikových služeb, přičemž její hlavní povinností bylo vytvořit 24 nových pracovních míst a doplňkově realizovat investice do dlouhodobého majetku. Závazný indikátor byl v závěru projektu naplněn na 100 %, stejně jako investice do dlouhodobého majetku. Žalobkyně má k datu podání žaloby stále všechna vytvořená pracovní místa plně obsazená. Dále zdůrazňuje, že splnila veškeré své další povinnosti vůči poskytovateli dotace řádně a včas a veškeré nárokové výdaje splňují podmínky způsobilosti.
14. Účelu projektu tedy bylo v plném rozsahu dosaženo, v jeho rámci vznikla nová pracovní místa, což podpořilo zaměstnanost v regionu. Žalobkyně centrum sdílených služeb úspěšně rozběhla a získala první klienty, ovšem jeho další existenci ohrožuje krácení dotace. Žalobkyně si je vědoma svého pochybení, ovšem dle jejího názoru je napadené rozhodnutí formalistické, neboť markantním způsobem snižuje přiznanou dotaci jen z důvodu administrativního pochybení.
15. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připomíná, že podle § 14 rozpočtových pravidel není na dotaci právní nárok, přičemž dle § 14 odst. 1 tohoto zákona nemusí poskytovatel vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že příjemce dotace nedodržel podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Dle žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy a v daném případě bohužel nebyl dán prostor pro užití správního uvážení, neboť žalobkyně porušila podmínky uvedené v Rozhodnutí o poskytnutí dotace.
17. Žalovaný při krácení dotace vždy posuzuje okolnosti daného případu, přičemž v této věci byly shledány nezpůsobilé veškeré výdaje, které vznikly na neohlášeném místě. K námitce formalistického postupu žalovaný uvádí, že se jedná o prostředky z rozpočtu Evropské unie, takže celý proces administrace a přidělování finančních prostředků je svázán přísnými pravidly. V rámci daného programu je sám poskytovatel dotace sám vázán určitými pravidly stanovenými evropskou legislativou. Členským státům je uložena obecná povinnost dbát předcházení nesrovnalostí, které zahrnují jakékoliv porušení právního předpisu, v jehož důsledku by mohl být z rozpočtu Evropské unie uhrazen neoprávněný výdaj. Žalovaný rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, dle něhož je proces zadávání veřejných zakázek ze své podstaty velmi formalizovaný, což se následně odráží v krácení dotace. Za splnění všech podmínek dotací jsou odpovědní výlučně příjemci podpor, přičemž je nepodstatné, zda se žalobkyně dopustila pochybení úmyslně či nikoliv. Rovněž není rozhodující, zda se jednalo o změnu místa v rámci jednoho či více okresů, neboť místo realizace je vždy určeno v Rozhodnutí o poskytnutí dotace a jeho změna podléhá schválení poskytovatele dotace.
18. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

19. V replice ze dne 11. 5. 2020 žalobkyně dodává, že napadené rozhodnutí shledává krajně nespravedlivým, neboť za výše popsané porušení (nezpracování jednoho úkonu v rámci administrace dotace) obdržela pouze cca 12 % přiznané dotace. Žalobkyně opakuje, že naplnila účel dotace, neboť svým projektem podpořila zaměstnanost v lokalitě s trvale vysokou mírou nezaměstnanosti. Žalobkyně na podporu svého stanoviska odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013-28 nebo ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014-46. Dle těchto rozsudků je vždy třeba zvažovat závažnost zjištěných nedostatků v přímé vazbě na finanční postih.
20. Dne 4. 8. 2020 žalobkyně zaslala soudu protokol o kontrole ze dne 30. 7. 2020, č. j. 013033-2020/OPPIK, jímž byla potvrzena řádná realizace projektu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
22. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel „poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. j)“.
24. Dle hlavy II. zvláštní části, čl. II. bodu 15) Rozhodnutí o poskytnutí dotace „příjemce dotace je povinen vykonávat podpořenou aktivitu v právě jednom místě realizace uvedeném v Rozhodnutí. Změna místa realizace je možná pouze v rámci regionu NUTS II (...)“.
25. Dle hlavy II. zvláštní části, čl. II. bodu 17) Rozhodnutí o poskytnutí dotace „porušení povinností dle hlavy II. článku II., odst. (9), (10), (14), (15) a (16) bude správcem daně postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % z částky celkově vyplacené dotace.“
26. Úvodem soud shrnuje, že mezi stranami není sporu ohledně samotného porušení dotačních podmínek, konkrétně hlavy II. zvláštní části, čl. II. bodu 15) Rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť žalobkyně nepodala žádost o změnu místa realizace, takže v období od 9. 1. 2017 do 16. 11. 2018 realizovala projekt mimo místo schválené v Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Toto pochybení žalobkyně uznává. Spor naopak panuje ohledně výše krácení dotace, resp. jeho přiměřenosti. Žalobkyně na podporu svého stanoviska cituje rozsudky Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou proporcionality při stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně. Proto soud nejprve považuje za vhodné připomenout charakter institutu nevyplacení dotace dle § 14e rozpočtových pravidel na jedné straně a odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 a § 44a téhož zákona na straně druhé.

27. Touto otázkou se vyčerpávajícím způsobem zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, v němž uvedl, že oba popisované případy reagují na porušení povinností, resp. dotačních podmínek ze strany příjemce dotace, rozdíl spočívá pouze v tom, zda příjemce dotace již obdržel peněžení prostředky či nikoliv. Je tomu tak proto, že k porušení rozpočtové kázně jakožto neoprávněnému použití nebo zadržení peněžních prostředků [srov. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel] může dojít „až v okamžiku, kdy má příjemce peněžní prostředky ve své dispozici. Teprve po obdržení poskytnutých peněžních prostředků se z příjemce dotace stává potenciální porušitel rozpočtové kázně ve smyslu rozpočtových pravidel, který má postavení daňového subjektu“. Pokud příjemce dotace ještě peněžní prostředky neobdržel, nemohl je neoprávněně použít či zadržet, a proto se ani nemohl dopustit porušení rozpočtové kázně. V takovém případě o krácení výše podpory rozhoduje poskytovatel dotace postupem dle § 14e rozpočtových pravidel, který posuzuje, zda příjemce dodržuje podmínky stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace a má tedy subjektivní právo na jejich výplatu. Zjistí-li porušení stanovených podmínek, má pravomoc dotaci či její část nevyplatit. Správce daně naproti tomu prověřuje dodržení těchto podmínek po vyplacení peněžních prostředků. Dospěje-li k závěru, že příjemce dotace porušil podmínky stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace, ukládá odvod těchto neoprávněně použitých nebo zadržených peněžních prostředků.
28. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že opatření dle § 14e rozpočtových pravidel a rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou svou povahou, způsobenými důsledky i důvody vydání obdobná rozhodnutí, která se liší pouze v tom, jaký orgán je činí a zda se vztahují k prostředkům již vyplaceným nebo k těm, o které příjemce požádal a které měly být teprve proplaceny. Z toho důvodu správní soudy kladou na odůvodnění opatření dle § 14e zcela totožné nároky jako v případě rozhodnutí o odvodu a zdůrazňují, že na obě rozhodnutí musejí být v každém případě použitelné stejné principy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-78).
29. Dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel nemusí poskytovatel vyplatit dotaci nebo její část ve třech na sobě nezávislých případech, a to pokud 1) příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem, nebo 2) nedodržel účel dotace nebo 3) nedodržel podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. V projednávané věci se jednalo o třetí z uvedených případů (žalobkyně nedodržela dotační podmínky), přičemž žalovaný zastává názor, že za této situace nehraje roli, o jak závažné pochybení se jednalo a jaký mělo dopad na splnění účelu dotace. Tento názor však není správný.
30. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, který se zabýval otázkou proporcionality odvodu za porušení rozpočtové kázně a jehož závěry jsou s ohledem na výše předestřený výklad aplikovatelné i na projednávaný případ. Nejvyšší správní soud v tomto usnesení zdůraznil, že „jednou z elementárních zásad působení práva ve společnosti je, že zásahy veřejné moci do právní sféry fyzických a právnických osob musí být přiměřené. Ve vztahu k rozhodování o odvodu za porušení rozpočtové kázně to znamená, že při ukládání odvodu nelze abstrahovat od závažnosti porušení dotačních podmínek“. Dle rozšířeného senátu se proto „individuální okolnosti rozpočtové kázně musí promítnout ve výši odvodu, byť shledané pochybení zasahuje celý objem poskytnuté dotace. Stoprocentní odvod totiž nemůže být důvodný, jedná-li se o marginální nedostatek při čerpání dotace“. Proto platí, že „při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové

kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti. (...) Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti“.

31. S ohledem na právě řečené je tedy nepochybné, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť žalovaný ani ministr se otázkou přiměřenosti snížení dotace vůbec nezabývali, a to navzdory opakovaným námitkám žalobkyně. V projednávaném případě se porušení dotačních podmínek týkalo pouze části dotace, neboť nezpůsobilými byly shledány výdaje, které žalobkyně uskutečnila v období od 9. 1. 2017 do 16. 11. 2018. Žalobkyně realizovala v tomto období projekt v jiném místě, než bylo schváleno v rozhodnutí o poskytnutí dotace, čímž se dopustila porušení hlavy II. zvláštní části, čl. II. bodu 15) Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dle hlavy II. zvláštní části, čl. II. bodu 17) Rozhodnutí o poskytnutí dotace má být toto porušení povinností postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % z částky celkově proplacené dotace.
32. Soud však souhlasí s žalobkyní, že s ohledem na nízkou závažnost porušení dotačních podmínek ze strany žalobkyně na projednávaný případ v plném rozsahu dopadají závěry usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-33. Předně je třeba zdůraznit, že pochybení žalobkyně nemělo jakýkoliv dopad na splnění účelu dotace, neboť žalobkyně bez dalšího splnila svou povinnost vytvořit 24 nových pracovních míst (závazný indikátor č. 10400) a rovněž realizovala investice do dlouhodobého majetku. Dle sdělení žalobkyně jsou k datu podání žaloby všechna vytvořená místa plně obsazená, což žalovaný nikterak nezpochybňuje. Rovněž kontrola učiněná ex post dne 23. 7. 2020 potvrdila, že veškeré služby, dodávky a stavební práce, které byly předmětem projektu, byly řádně realizovány. Kontrolou nebyla zjištěna ani žádná další pochybení.
33. Nízká závažnost pochybení dále plyne i z toho, že v souladu s hlavou II. zvláštní části, čl. II. bodu 15) Rozhodnutí o poskytnutí dotace může být projekt realizován pouze v rámci regionu NUTS II, přičemž změna místa realizace projektu proběhla v rámci jednoho okresu a finální místo projektu bylo zachováno. Změna místa realizace tedy neměla jakýkoliv vliv na hodnocení nebo schválení projektu, dle sdělení žalobkyně k této změně došlo v důsledku nedostatečné kapacity stávajícího místa realizace, kvůli němuž byla nucena pracovníky dočasně přesunout. Dle soudu se lze proto důvodně domnívat, že změna místa realizace na adresu M. Horákové 390, 674 01 Třebíč by byla žalovaným schválena, o čemž svědčí rovněž to, že žalobkyně o další změnu místa realizace (na adresu Nad Zámkem 1183, 674 01 Třebíč) požádala v závěru projektu a její žádosti bylo vyhověno.
34. Dle tvrzení žalobkyně dané pochybení nastalo pouhým administrativním opomenutím, nikoliv v důsledku záměrného jednání. Pravdivost tohoto tvrzení podporuje obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobkyně prokazatelně zamýšlenou změnu konzultovala s projektovou manažerkou a nadto na své pochybení následně sama upozornila. Konečně je pak dle soudu třeba přihlídnout k tomu, že žalobkyně se žádného

dalšího pochybení nedopustila a veškeré své povinnosti vůči poskytovateli dotace řádně a včas splnila.

35. Ze všech výše uvedených důvodů soud shledal, že v řešeném případě žalovaný dostatečně neposoudil, zda bylo krácení dotace proporční vůči závažnosti porušení dotačních podmínek. Dle soudu měl žalovaný zohlednit, že žalobkyně nezpracovala v procesu administrace řízení o poskytnutí dotace pouze jeden úkon a toto pochybení bylo toliko formálního charakteru s velmi nízkou mírou závažnosti, a nikoli bez dalšího snížit dotaci o téměř 88 % nároku. Žalovaný musí zvážit, zda je přiměřeným postupem, aby žalobkyni v důsledku jednoho marginálního pochybení bylo proplaceno pouze 12 % původně přiznané dotace, a tím byla ohrožena samotná další existence centra sdílených služeb. Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a bude na žalovaném, aby v navazujícím řízení pečlivě posoudil veškeré okolnosti daného případu a stanovil míru nepřiznané dotace v závislosti na závažnosti pochybení.

V. Závěr

36. Žalobkyně se svými námitkami tedy uspěla; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny advokátky za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokátka žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží $(3\,000 + 9\,300 + 900 + 2\,142 =) 15\,342$ Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. prosince 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.